

П. Т. Саблук

Радник ННЦ «Інституту аграрної економіки» Національної академії аграрних наук України, доктор економічних наук, професор, академік НААН України, заслужений діяч науки і техніки України, Герой України

ІННОВАЦІЙНА МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ АГРАРНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ ТА РОЛЬ НАУКИ В ЇЇ СТАНОВЛЕННІ

Наголошується, що становлення інноваційної моделі розвитку аграрного сектору економіки є системною проблемою, у розв'язанні якої значну роль відіграє інститут аграрної науки як суб'єкт інноваційної діяльності та учасник інноваційного процесу. Діяльність наукових установ аграрного сектору має бути спрямовано на вирішення таких актуальних питань, як капіталізація результатів наукових досліджень; формування інфраструктури ринку інновацій в АПК, забезпечення оперативного та ефективного трансферу інновацій, посилення асоційованих зв'язків із виробництвом і розвиток інноваційного підприємництва; удосконалення управління виробництвом наукомісткої продукції; досягнення необхідного рівня фінансування аграрної науки.

Ключові слова: *аграрний сектор економіки, інноваційна модель, інноваційна інфраструктура, інноваційна продукція, наука*

Утвердження інноваційної моделі розвитку аграрного сектору економіки України надзвичайно важливе для функціонування всієї економічної системи держави. Цей сектор має потенціал потужного локомотива національної економіки, роль якого посилюється в умовах збільшення суспільної та економічної цінності продовольства, і відповідно має великі перспективи зростання.

Світова практика доводить, що одним з визначальних факторів успішного розвитку будь-якої національної чи галузевої економіки є ступінь її інноваційності. Україна не виняток, а тому має забезпечити позитивні зміни в економіці та соціумі, реалізувавши інноваційну модель та сформувавши випереджальний тип розвитку економіки, на відміну від сировинного типу, що склався за період незалежності країни.

Ефективність і перспективи застосування інноваційної моделі розвитку значною мірою залежать від результатів інноваційної діяльності та умов, створених у державі для її реалізації на всіх етапах — від розроблення ідеї до впровадження інноваційного продукту.

Дослідженнями, здійсненими в Національному науковому центрі “Інститут аграрної економіки” (ННЦ ІАЕ) Національної академії аграрних наук (НААН) України, встановлено, що аграрний сектор вітчизняної економіки поки що розвивається не на основі інноваційної моделі, хоча інноваційні процеси в ньому досить помітні, але вони не є всеосяжними, системними і невідворотними. Тому таку модель розвитку потрібно сформулювати та забезпечити необхідні умови для її реалізації в довгостроковому періоді.

Відповідь на запитання, якою має бути інноваційна модель розвитку аграрного сектору, повинні дати аграрна наука і практика виробництва та управління цим сектором та економікою загалом. Для досягнення цієї мети слід вирішити низку теоретичних і практичних завдань.

У теоретичному аспекті потрібно насамперед визначити характер інноваційних процесів в аграрному секторі економіки. Результати досліджень свідчать, що специфіка аграрного виробництва зумовлює основну ознаку його розвитку, яка полягає у повільності зміни характеристик землі, видів рослин і тварин. Відповідно, сутнісною рисою розвитку інноваційної діяльності та її результатів є еволюційність. З плином часу змінювались та вдосконалювались технології виробництва, засоби праці, сорти рослин та породи тварин, форми організації праці та управління нею, разом із промисловою революцією змінилась механічна складова виробництва, поліпшено засоби захисту рослин, добрива та інші агрохімікати. Поступово відбувалися розвиток і нарощування масштабів інноваційної діяльності у процесі вдосконалення наявних об’єктів, створення інноваційної продукції, до якої належать, зокрема, завершені в науково-дослідних установах наукові розробки — технічні засоби, технології, сорти рослин, породи тварин, нова продукція переробки сільськогосподарської сировини, що пройшли апробацію у виробничих умовах і рекомендовані для широкого використання.

Водночас нині у світі внаслідок потужного витка науково-технічного прогресу, що призвів до збільшення антропогенного й техногенного навантаження на довкілля та зниження якості продукції за хімічними показниками у результаті часто надмірного, нераціонального й неконтрольованого застосування агрохімікатів, змінились вимоги до визначення меж впливу процесу виробництва на навколишнє середовище, а також до якості продуктів харчування та сільськогосподарської сировини. Це стало одним із проявів встановлення парадигми сталого розвитку.

Однак підвищення екологічної свідомості та вимог до якості продуктів харчування — здебільшого прерогатива економічно забезпеченого суспільства. Зростання чисельності населення на планеті, зубожіння та голодування понад мільярда людей на Землі вимагають збільшення обсягів продовольства за рахунок усіх можливих ресурсів. Тому в сучасних умовах на перший план виходить продуктивність, яка є найвагомішим резервом для продовольчого забезпечення.

Ці дві тенденції в цілому окреслюють мейнстрими інноваційної діяльності у сфері сільського господарства: забезпечення продуктивності за прийнятної вартості виробництва та підвищення якості продукції й процесу виробництва.

Аграрне виробництво в Україні, як і аграрний сектор загалом, тісно пов’язане з розвитком соціуму, свідомістю та філософією існування людини, а його рівень впливає на інші сфери людської життєдіяльності —

економіку, управління, техніку та технології, культуру, побут на селі тощо. Аграрний сектор є основою добробуту всього населення держави.

Впровадження інноваційної моделі розвитку аграрного сектору не можливе без розбудови інноваційної інфраструктури та без забезпечення готовності суспільства сприймати інновації. Інноваційний процес та інноваційна інфраструктура в аграрній сфері мають свої особливості, зумовлені специфікою сільськогосподарського виробництва, що залежить від природних факторів та використання як засобів виробництва живих організмів і природних ресурсів. Ця особливість підсилюється організаційними характеристиками функціонування аграрного виробництва, складними економічними умовами, господарською структурою, що охоплює потужні великотоварні підприємства та значну кількість дрібних товаровиробників, непропорційними міжгалузевими економічними відносинами, специфічністю сільськогосподарської продукції, яка є незамінною для людини та мало потребує певних умов зберігання, оброблення, пакування або транспортування.

Інноваційний процес проходить низку стадій від розроблення інноваційного продукту до його апробації та впровадження у широке виробництво. Проте нині інноваційна діяльність в Україні часто розбалансована за стадіями інноваційного процесу, учасники якого мало поінформовані та зацікавлені один в одному. Особливо це стосується виробництва аграрної продукції та її споживання.

Інноваційні процеси та інновації в аграрному секторі дуже багатоманітні. Найважливішими є технічні, технологічні, екологічні, біологічні та інші інновації, більшість з них впливають на життєдіяльність живих організмів, і це необхідно враховувати на всіх рівнях управління інноваціями.

Окрім згаданих в агропромисловому комплексі розробляються і впроваджуються організаційні та економічні інновації, призначені для галузі загалом або для окремих її підгалузей та складових. Кожен вид інновацій застосовується у різних сферах, проте є необхідним і незамінним для успішного розвитку країни: технічні й технологічні інновації спрямовані на поліпшення параметрів виробничого процесу та його результатів; організаційні — розробляються і впроваджуються з метою вдосконалення організації праці, управління, економічного та виробничого процесу, ринку тощо; економічні — забезпечують підвищення економічних показників і результатів функціонування національної, галузевої економіки та економіки певних регіонів/районів або суб'єктів господарювання. Окрему групу утворюють технологічні новації та інжиніринг, що класифікуються за стадіями технологічного процесу у суб'єктів господарювання.

Усі інновації важливі, тому лише максимальне сприяння різним їх видам як на державному, так і на місцевому рівнях забезпечить масштабний, всеосяжний і безперервний інноваційний процес.

Одночасно з інноваціями у галузі технологій агропромислового виробництва, наприклад безполіцевої оранки, ЕМ-технологій, ресурсозберігання, пошуку альтернативних джерел енергії тощо, необхідними є організаційно-економічні нововведення у сфері формування ринку землі сільськогосподарського призначення, створення прогресивних форм організації господарської діяльності — великотоварних інноваційно

спрямованих кластерних структур, розвитку кредитно-фінансової системи, у тому числі за рахунок кредитних спілок, збалансування міжгалузевих економічних відносин, формування та розвитку інфраструктури дорадчої діяльності, організації на місцях інноваційних формувань тощо.

Окреслені вище види інновацій розробляються і впроваджуються для певної типізованої групи суб'єктів їх реалізації. Тут класифікація інновацій залежить від організаційно-правових форм господарювання, наприклад, вони можуть бути призначені для державних негосподарських структур або для окремої людини. Індивідуальні особливості кожної з цих груп суб'єктів формують запит та вимоги до інноваційної продукції.

Інноваційна продукція в аграрній сфері розподіляється за ступенем новизни. Вона може бути новою для галузі на світовому рівні або саме для України, зокрема, коли нові технології, методи та способи запозичуються з-за кордону. На мікрорівні інноваційна продукція може бути новою для певного суб'єкта господарювання.

Залежно від походження та кадрового забезпечення виокремлюють власні розробки, запозичені з інших країн (джерел), виконані за участю іноземних і вітчизняних вчених або спеціалістів.

За ступенем впливу інноваційна продукція, реалізована в аграрній сфері, забезпечує результати, які є значущими на світовому, державному, регіональному чи місцевому (населений пункт) рівнях або для окремого суб'єкта господарювання.

В аграрному секторі впроваджуються різні за рівнями інновації: масштабні (новий сорт рослин або техніка), середньомасштабні (зональні системи землеробства) і локальні (технологія виробництва рідкісного продукту, наприклад ефіроолійних культур).

Залежно від результативності застосування інноваційної продукції можна говорити про її соціальну (нова форма медичного обслуговування селян), економічну (виробнича новація), екологічну (новий спосіб утилізації відходів тваринництва) та інтегральну (нова форма організації праці) ефективність.

За призначенням виокремлюють багатоцільові (дифузні) та одноцільові інновації, а за інноваційним потенціалом продукція може бути радикальною (вносити революційні зміни), полегшувальною та модифікаційною.

В аграрній сфері інноваційна продукція створюється за рахунок різних джерел фінансування: власних, залучених кредитних та позичених, бюджетних та позабюджетних коштів, грантів на розвиток науки тощо. Періоди реалізації інноваційних проектів можуть бути короткостроковими (1—3 роки — наприклад, елітне насіння, засоби захисту рослин), середньостроковими (3—10 років — норми й нормативи, системи машин) і довгостроковими (порода, сорт). Такі проекти мають різний рівень окупності та ступінь ризику [1].

Отже, плануючи інноваційну діяльність та розробляючи інновації, апробуючи та впроваджуючи їх у життя, необхідно враховувати кожен з названих вище ознак з метою встановлення сфери застосування інновації, мети та суб'єкта, результативності та масштабу її реалізації, а також прогнозованого рівня впливу. Також потрібно дати відповідь на запитання про джерела фінансування як самої розробки, так і її впро-

вадження, строки реалізації, окупності та ступінь ризикованості при імплементації. При розробленні інноваційної продукції слід з'ясувати ступінь її новизни — чи варто розробляти власний продукт, чи доцільніше обмежитись адаптацією або запозиченням аналогів, що вже існують, визначити інноваційний потенціал продукції, а також потребу в кадровому забезпеченні та форму появи продукту.

Ці та інші теоретичні положення слід використовувати при формуванні інноваційної моделі розвитку аграрного сектору економіки України.

Водночас слід зауважити, що значну частину теоретичних, законодавчо-нормативних і практичних засад для реалізації інноваційної моделі розвитку аграрного сектору української економіки вже створено. Так, підтримка та забезпечення сприятливих умов для інноваційної діяльності є важливою складовою державної політики, зафіксованої у чинних нормативно-правових документах. Правовою основою формування та реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності є Конституція України, закони України “Про наукову і науково-технічну діяльність”, “Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України”, “Про інноваційну діяльність”, “Про наукову і науково-технічну експертизу”, “Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки”, “Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні”, “Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків”, “Про наукові парки”, інші нормативно-правові акти, що регулюють відносини в науково-технічній та інноваційній сферах, зокрема Концепція науково-технологічного та інноваційного розвитку України, Концепція розвитку національної інноваційної системи тощо.

У статті 7 “Стратегічні пріоритетні напрями інноваційної діяльності” Закону України “Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні” одним з основних стратегічних пріоритетів визначено високотехнологічний розвиток сільського господарства і переробної промисловості [2].

У Законі України “Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року” зафіксовано, що одним зі шляхів реалізації головних пріоритетів державної аграрної політики є “формування сприятливого економічного середовища для ефективної діяльності суб’єктів аграрного сектору, розвиток системи державної підтримки сільськогосподарського виробництва з урахуванням вимог Світової організації торгівлі та міжнародних зобов’язань України стосовно аграрного сектору, зокрема ... розвиток довготермінового кредитування інноваційних проектів...” [3].

Концепція науково-технологічного та інноваційного розвитку України передбачає “розроблення сучасних технологій і техніки для електроенергетики, переробних галузей виробництва, в першу чергу агропромислового комплексу, легкої та харчової промисловості” як один із найпріоритетніших напрямів державної підтримки у сфері технологічного розвитку [4].

У Державній цільовій програмі розвитку українського села на період до 2015 року, підготовленій за активної участі вчених ННЦ ІАЕ, проблему інноваційного розвитку аграрного сектору розкрито більш детально й зазначено, що вирішення проблем українського села буде забезпечено,

зокрема, шляхом “інноваційно-інвестиційного зміцнення матеріально-технічної бази аграрного сектору, впровадження екологічно безпечних, ресурсо- та енергозберігаючих технологій” та “підвищення ролі аграрної науки і освіти, розвитку дорадництва”. Розділ IV програми “Фінансове забезпечення аграрного сектору” передбачає формування інвестиційно-інноваційної моделі розвитку сільського господарства [5].

Однак закладені в законодавчо-нормативних документах положення щодо створення сприятливих умов для розвитку інноваційної діяльності та всіх її суб’єктів реалізуються не повною мірою, і це негативно позначилося на динаміці розвитку інноваційної інфраструктури та інноваційних процесів в Україні. Водночас саме від успішної реалізації цих завдань залежить становлення інноваційної аграрної економіки, побудованої на основі знань, наукового пошуку та їх комерціалізації.

Особливістю інноваційної інфраструктури в аграрній сфері України є наявність різнорідних суб’єктів інноваційної діяльності (підприємницьких структур і наукових установ), а сама система перебуває на початковому етапі формування. Суб’єкти інноваційної діяльності мають належним чином реагувати на можливі запити щодо інновацій та їхніх результатів з боку різних суб’єктів впровадження інновацій. Наявність в Україні великотоварних підприємств у сфері агропромислового виробництва, здатних проводити активну інноваційну діяльність, дає змогу розробляти інновації, зазвичай виробничі та техніко-технологічні, адаптувати, а часто й експортувати їх. Основною метою реалізації таких інновацій насамперед є досягнення економічного ефекту за рахунок ресурсозбереження або підвищення продуктивності праці.

Значна кількість дрібніших товаровиробників не спроможні — через брак коштів або кваліфікованих кадрів — не лише розробити, а й навіть придбати та впровадити інноваційні продукти.

Ніша інноваційних продуктів у сфері виробництва в конкурентоспроможних галузях та в інших сферах має бути заповненою. Цю функцію виконує наука, забезпечуючи розроблення і трансфер інновацій, які спрямовані на отримання не лише економічних, а й екологічних, соціальних чи інтегральних результатів і можуть бути використані різноманітними групами споживачів — органами державної та місцевої влади, суб’єктами господарювання тощо. Роль наукових організацій у створенні інноваційних продуктів в аграрній сфері України нині вагомим, варіативним і незамінним, а в майбутньому має посилитись.

Прикладом заповнюваності ніш інноваційних продуктів розробками підприємницьких структур і закладів системи Національної академії аграрних наук України є розподіл інноваційних сортів (гібридів) за культурами.

Частка сортів і гібридів основних сільськогосподарських культур, включених до реєстру сортів рослин України на 2010 р. і отриманих селекційними установами системи НААН, вагома: озимі зернові — 40%, ярі зернові — 30, бобові — 57, круп’яні — 82, олійні — 40, у тому числі соняшник — 16, прядивні культури — 88, технічні — 29, у тому числі цукрові буряки — 26, кормові — 74, овочеві та баштанні — 26, плодово-ягідні — 63, квітково-декоративні — 13, лікарські та ефіроолійні — 57, гриби — 80%. У загальній кількості сортів і гібридів 52% — продукти селекції НААН та 75% — вітчизняної української селекції в цілому.

Зареєстровані сорти і гібриди іноземної селекції переважно належать до високоприбуткових культур, а також експортоорієнтованої продукції. У більшості випадків такі сорти просто імпортуються в Україну для безпосередніх товаровиробників. Частка сортів і гібридів іноземної селекції становить: озимі зернові — 41%, ярі зернові — 46, зокрема кукурудза — 56, бобові — 35, в тому числі горох — 47, олійні культури — 54, у тому числі соняшник — 67, технічні культури — 64, у тому числі цукрові буряки — 70, овочеві та баштанні — 56% [6, с. 390].

Незважаючи на складність трансформаційних процесів у аграрній сфері, в системі аграрної науки створено пакет імпортозамінних інноваційних продуктів. За результатами діяльності наукових установ НААН лише протягом 2010 р. засвідчено патентами 133, а свідоцтвом на поширення — 120 сортів рослин [6, с. 400].

Крім установ системи НААН інновації українського походження про-дукують також підприємницькі структури. Більшу увагу вони приділяють вузькоспеціалізованим технологіям і рідкісним продуктам: квітково-декоративним (82%), лікарським та ефіроолійним (36%), лісовим (100 %) культурам. Разом з тим, достатньою є частка експортоорієнтованих культур — ярих зернових (24%) і плодово-ягідних (32 %) [6, с. 390].

Спектр інноваційної продукції, створюваної в системі аграрної науки, значно ширший. Так, результатами фундаментальних досліджень, проведених у 2006—2010 рр. за рахунок коштів державного бюджету в системі НААН, стали: 219 теорій та концепцій, 30 стратегій розвитку, 180 математичних моделей, 643 методології, методи, методичні рекомендації, 1143 сорти і гібриди рослин, вихідного матеріалу для селекції, 63 породи і типи тварин, комах, 76 технологій, технічних умов, регламентів, 24 способи, 54 штами і середовища та 1018 інших видів інновацій. Усього отримано 3450 результатів, з них рекомендовано для освоєння виробництвом 1333, використання в наукових дослідженнях — 2043 та апробації — 1656 [6, с. 387].

Результати прикладних досліджень 2006—2011 рр., що фінансувалися з державного бюджету: нова техніка, машини й обладнання — 263, технології, технологічні інструкції — 837, засоби захисту рослин і тварин — 29, нові матеріали — 33, вакцини, діагностичні — 99, способи — 442, рекомендації — 1101, бази даних, інформаційні системи — 20, методичні вказівки — 7, інше — 762. Загальна кількість результатів — 3593, з них рекомендовано для апробації — 1309, освоєння виробництвом — 2170, використання в наукових дослідженнях — 1170 [6, с. 388].

Українські вчені-аграрники у 2006—2010 рр. отримали 2961 охоронний документ на винаходи, корисні моделі, сорти рослин і породи тварин [6, с. 395—400].

Окрім того, аграрна наука відіграє значну роль у формуванні стандартизаційного простору України. За 2006—2010 рр. до Держспоживстандарту подано 15 проектів технічних регламентів, 963 проекти ДСТУ, 272 проекти ДСТУ ISO і 106 проектів перегляду міждержавних стандартів [6, с. 392].

Для реалізації повноцінного життєвого циклу інноваційного продукту потрібно, щоб після створення він пройшов усі подальші стадії до трансферу у практику. Регіональними центрами наукового забезпечення агропромислового виробництва АР Крим та областей України

за період 2006—2010 рр. випробувано 2244 наукові розробки, з яких у галузях рослинництва — 1448, зоотехнії — 319, землеробства — 213, механізації та електрифікації — 116, аграрної економіки і земельних відносин та ветеринарної медицини — по 51, харчової і переробної промисловості — 46. Зазначені центри за вказаний період впровадили у 1087 агроформуваннях понад 2 тис. інновацій [6, с. 406—407].

Для малих і середніх господарських формувань, а також особистих селянських господарств важливою залишається проблема інформаційного забезпечення, яка в розвинених країнах вирішується завдяки розвитку й функціонуванню служб дорадництва. Наукові установи аграрної науки також входять до вітчизняної системи дорадчих (інформаційно-консультаційних) служб. Протягом 2006—2010 рр. регіональними центрами наукового забезпечення агропромислового виробництва проведено понад 13 тис. заходів та надано 166 240 консультацій.

Слід зазначити, що науково-дослідна сфера як учасник ринку інновацій має орієнтуватися і на кон'юнктуру цього ринку, і на запити, наявні та прогнозні, з боку різних груп споживачів, маючи на увазі, що комерціалізація наукових досліджень є важливою складовою ланцюга “наука — виробництво — споживач”.

Становлення інноваційної моделі розвитку аграрного сектору економіки — це системна проблема, і в її розв'язанні значну роль відіграє інститут аграрної науки як суб'єкт інноваційної діяльності та учасник інноваційного процесу. Водночас потребують вирішення питання капіталізації результатів наукових досліджень; формування інфраструктури ринку інновацій в АПК, здатної забезпечити оперативний та ефективний трансфер інновацій, у тому числі через посилення асоціативних зв'язків із виробництвом і розвиток інноваційного підприємництва; удосконалення управління виробництвом наукомісткої продукції; забезпечення необхідного рівня фінансування аграрної науки. В цілому це сприятиме зростанню добробуту нації через підвищення конкурентоспроможності національного аграрного виробництва на внутрішньому та світовому ринках продовольства і сировини завдяки впровадженню новітніх технологій, сортів і гібридів сільськогосподарських культур та порід тварин, застосуванню альтернативних джерел енергії у сільській місцевості, інформаційних систем, форм організації господарської діяльності та управління нею, моделей розвитку економіки тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. *Саблук П.Т.* Стратегічні напрями аграрних реформ — перехід на інноваційну модель розвитку / П.Т. Саблук // Економіка АПК. — 2002. — № 12. — С. 7—13.
2. Закон України “Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні” № 433-IV від 16 січня 2003 року // Відомості Верховної Ради України (ВВР). — 2003. — № 13. — Ст. 93 (зі змінами і доповненнями).
3. Закон України “Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року” № 2982-IV від 18 жовтня 2005 року // ВВР. — 2006. — № 1. — Ст. 17.
4. Концепція науково-технологічного та інноваційного розвитку України, схвалена Постановою Верховної Ради України № 916-XIV від 13 липня 1999 р. // ВВР. — 1999. — № 37. — Ст. 336.
5. Державна цільова програма розвитку українського села на період до 2015 року, затверджена постановою Кабінету Міністрів України № 1158 від

19 вересня 2007 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <<http://www.minagro.gov.ua/page/?3800>>.

6. Звіт про діяльність Національної академії аграрних наук України за 2006—2010 роки та 2010 рік / упоряд. В.В. Адамчук, О.М. Жукорський, О.С. Сидоренко. — К. : Аграрна наука. — 2011. — 421 с.

П.Т. Саблук. *Инновационная модель развития аграрного сектора экономики Украины и роль науки в ее становлении.*

Подчеркивается, что становление инновационной модели развития аграрного сектора экономики является системной проблемой, в решении которой значительную роль играет институт аграрной науки как субъект инновационной деятельности и участник инновационного процесса. Деятельность научных учреждений аграрного сектора должна быть направлена на решение таких актуальных вопросов, как капитализация результатов научных исследований; формирование инфраструктуры рынка инноваций в АПК, обеспечение оперативного и эффективного трансферта инноваций, усиление ассоциированных связей с производством и развитие инновационного предпринимательства; совершенствование управления производством наукоемкой продукции; достижение необходимого уровня финансирования аграрной науки.

P.T. Sabluk. *Innovative model for development of agrarian sector in Ukraine and the role of science.*

It is recognized that maintaining of innovative model for development of agrarian sector in Ukraine is systematic problem. The Institute of Agrarian Science is defined among main players of innovative process. Issues for agrarian science activity elaborated as: capitalization of research results, development of infrastructure for innovations at agrarian market, support for effective and time-effective transfer of technologies; strengthening of associational liaisons among scientific institutions and industry; development of innovative agrarian entrepreneurship; improvement of industrial management for high technologies; providing appropriate level for financing of agrarian science.